

Előfizetési díj.

Helyben:

Egy évre . . . 3 ft — kr.
Fél évre . . . 1 „ 50 „
Negyedévre . . . 80 „
Kégyes szám ára . . . 10 „

Előfizetési díj.

Vidéken:

Egy évre . . . 3 ft 90 kr
Fél évre . . . 1 „ 80 „
Negyedévre . . . 1 „ — „
Kégyes szám . . . 10 „

VÁCZ.

HELYI ÉS VIDÉKI ÉRDEKŰ HETIKÖZLÖNY.

Hírlapunk díj 3 hasábos petit sorot 5 kr. helyi hírlapunk árólengedés adatik.

Többszöri vagy teje-

Nyúl térben való közlemények után három hasábos sorot 15 krajczár számítatik.

Az előfizetési pénzek és a lap szellemi részét illető közlemények „Váczer” szerkesztőséghez fő ut. 84. szám alá Vácra küldendők.

Észirások vissza nem adandók.

Felhívás.

Vác kerület összes választó polgárait, kik néhai DRÁGFY SÁNDOR nagyrödemű képviselőnek megválasztásába betolytak, nem szükség figyelmeztetni, hogy Ó nincs többé! — Nem gondolnók, hogy akadna választói közül egy is, ki elvenc hű képviselőjét az enyészetnek jeltelenül átadni képes lenne. — Megmutatandó tehát, hogy szeretünk irányában akkor sem feledkezünk meg, midőn minket tőle a halál fagyos keze választ el; felkérjük a választó polgárokat egy emlékkő felállítására bár mily összeggel részt venni.

Réty Ignác m. k.

jegyző.

Bitterer Alajos

penztárnok.

Muslay Bertalan m. k.

elnök.

Vác, jan. 19. 1871.

Mult cikkünkben körvonaloztunk azon eszméket, melyek a felvilágosodáshoz közelebb, a sötét tudatlanságról pedig távolabb esnek. — S midőn az eszközökről szóltunk, egyszersmind kézzhez szolgáltatunk azon tényezőket, melyek e téren a legzemesebb sikert eszközölhetik.

De bármily praegnans legyen is az ügy, méltánylást csak akkor érdemlenez, ha a kellő theoriatunk a szükségkövetelte gyakorlat felé meg. Mi is tehát elméleti következtetéseinknek alapját az életre alkalmazva, nem mulasztathajuk el a fontos tárgyat a kellő fényben s világosságban a t. olvasókönység elé terjeszteni, s meggyőzni szándékunk tisztaságáról s azon önzetlen törekvésünkről, mely eddigi működésünk céltárlája: a nemzeti öntudatos haladás. Nemcsak a hazára, mi kétszeresen sajnos, de különösen városunkra nagyon is meg dühöböt vált a népszámlálás eredménye, mely szomorú fiziként emlékeztet minket a mulakra, s mintegy panaszosan mutat azon évekre, melyeket kedves társakörében tollra annyira gyümölcözőzőv tehetünk volna.

Rongyos leplel elénk tárva, szomorúan emlékeztet elmaradottságunkra s

keresni mosolyt áraszt arczatunkra, s bánatos fiziként hajol hozzánk, átkarolva, de egyszersmind fenyegve is, hogy nincs több veszteni való időnk. —

A statistika, mely körülhetlen ösztönességgel tár fel előttünk minden hazánk érdekeit előmozdító vagy annak haladását gátló tényeket, szomorú öntudásra ébreszt bennünket, ha különösen hazánk műveltségi fokmérőjét vesszük figyelembe.

Kedves olvasó! állj meg kissé, s haakérelhetlen számonkat látod magad előtt, vezetve a szent fájdalomtól, ne legyd magad a hihetlenség örvényében ringatni, hanem szíved mélyéből ki-vánd a sötétséget oszlato faklyát minél előbb lobogtatni, mert csak úgy enyészik el a vak homály, melyet a reuszessített butítás tett uralkodóvá.

Ha hazánk műveltségi fokát tekintjük, megdöbentő eredmények hírtökübe jutunk.

Magyarországon 383,950 férfi, 811,499 nő. Erdélyben 33,938 férfi, 52,372 nő, összesen 417,888 férfi, 863,871 nő, egészen 1,282,759 tud csak olvasni; aminet statistikai kimutatásból kitűnik, a nők jóval fölmulaják a férfiakat s az emancipatio magas elvenc kivételére nem kis súlytal jár, de mindamellet is hölgyeim! tudrelem, ez az mi rózsát term, csak várnai, s az idő minden meghoz.

S habár e kimutatás az olvasókról nem a legkedvezőbb is, s bár az irni s olvasni tudók száma Magyarországon két millió 20,590 férfi, 1,285,400 nő. Erdélyben pedig 191,345 férfi 96,140 nő, összesen 2,211,935 férfi, 1,381,540 nő, egészen 3,593,475 a legszomorúbb képet tárja fel előttünk, ha figyelembe vesszük azon szerezetlenek számát, kik sem írni, sem olvasni nem tudnak s így tehát a közművelődés mindkét ágát egyaránt nélkülözik; és pedig Magyarországon 3,093,891 férfi, 3,522,293 nő. Erdélyben 824,862 férfi, 901,070 nő, összesen 3,920,753 férfi, 4,442,363 nő, egészen 8,343,116.

Isten esdöljé, hogy eddig áll hazánk, egész komolyan kiálthatunk fel azt, hogy rettenő hátra vagyunk a műveltségét illetőleg, tudjuk, de mégis, hogy ily rettenetes mértékben, arról csak e rögz számon győzhettek meg bennünket.

Végtelen sajtó az érdeklés, mely tudomásunkra alja a szomorú valót, de másrésztől vigaszt, mert előnkbe tárja az utat, melyen ezután haladnunk kell, — s figyelmeztet tesz az eszközökre, melyekre honfium büszkeséggel s buzgalommal kell tekintenünk.

De míg egyszöröl mint Noe hirmadara, nem elégéses a remény föld-ágvál visszatértünk; nem elégéses, hogy cassiuokat, köröket alakítsunk;

hanem szükséges a pár fának, megmutassuk az utat, melyen reuletetése felé biztosan haladhatnak. S hogy ezt tehessük, mindig az öfkfőre kell visszaterünk s a bajt, mely eláblottból kiütendő magát, már esirájánun elfojtanuk.

Odá kell hatni, s mint egy lejtár-szünk említi, támogatni tanítani kell azon felnőttek, kik önlébjük nélkül maradtak a tudatlanság sötétjében, s kik így megvannak fosztva az isten azon alományától, hogy saját zseméiket lássanak, saját agyunkkal gondolkozzának és saját szívük sugallata szerint cselekedjenek.

Bármit tegyünk is, hóg mennyire igyekezzünk is a népet boldogítani, nem lesz annak sikere, míg szívöikbe nem vesszük, hóg nem csak eszlándjúnak, de a nagy nemzetesetek tagja.

Tanítsuk a népet, mert első sorban ezt kívánja a haza.

Mólvay György.

Levelezés.

Kedves szerkesztő ur! Jótékonykedő adakozókösztöszéggel senk sem idegenkedő vézei **főtiszteleshöz képtalan**, a vézei **főtisztelet** rendelkezésére 20 ft, azaz huzóforintot küldött, a midőn ezen szép tetter, és a négyfelet háló köszönettel nyilvánosságra hoznám, maradok hönfini tiszteltet!

Pentz Ferenc, egyf. pénztárnok.

Elő dalköri estélyünk.

Vác, jan. 16. 1871.

Dal a dalköri! hallotta szerkesztő ur, miként önkelt a nő-dalfőzér a dallamot? Most már vá fogalmam, miért foszik az ellenállhatlan önkétkkel tévára vezető Sircn-eket női alakban! pardonnez mes dames et mes mademoiselles! ezsem gorbomásom sen egyéb lenni nem akar. — parlagi eszemmel különb hasonlatot nem bir tam lenni.

Hogy az estély főnyújtója a nő-dalfőzér a dallama képezte, azt mindenki, még az is: ki nines úgy megvesszte, és szemmel megverve mint én, — beismeri.

Már igaz, a mi igaz, hogy a mit a nők felkarolnak, azt következetesen keresztől is viszik, — áldoznak, — szenvednek, dacolnak a sorsal a czél elérésé végett; olyanok, mint a röpökny, melyek föléle törekvésében még a támpontul álló töley kihálása sem akadályoz.

Nem vagyok jártas az országos dolgokban, de fogadni merék, hogy a mit a nők terveztek, — vagy egyvedöl, vagy föleg egyletté tömörülve maguknak czélul kitűzök, — azon bukkott meg soha!

Es mi akarjuk ezeket az anygal-emberket, kiket dacmonni is csak mi tehettünk, leszorítani az emberiség jövőjének kovácsolásától? — mi?! kiknek izmos tenyerébe ugyan beül-kiek az kovácsolópöröl, de vad indu-

lattel meghamisított szív és ész jár-szünk. — — —

De hová jutnánk én? még utóbb politikáimk! pedig ez nekünk Caution, pénzirabság, és egy kis szabadság bolitás, — perköltésig szb. terhe alatt filta van! ugy-e szerkesztő úr?

Vagy nem messze kellendek sétálni a dunyiba, ugy-e helyben vagyunk! feleségünk nyúl csak gondoskodék foglalkozni számra néha egy kis folyó pecsenyéröl.

Na de vissza a dalestélyre!

Dalkörünk előlatta a zászló-dal, ez mi b o r a d - és közívánatára Schneider Fánit önkélel élég preciaosival. De mintha mások ezen előlász sikerlebbe lett volna? meglehet, az új terem acusticiájá lesz roz?

A zene-clubb? ezen igyekezők kis hangmoly-egyetlen meglátásá a szorgalom, — tekintve néhányhavi munkodését, tekintve a vonhangszerek nehézségét, meglep minden szakértő, — hanem mások nem kértük **három Janzát** egy szuszra, elég lesz egy is; jegyzékük meg, hogy a közönöség miféle része is, csak egy profánuszifé, művészlátású engedélly a vára várt névezetlanságtól eloldaji, — az a huzóforint tőnelvöl is akar ám! különben szépen játszottak és bizony a legkényesebb igyekezetek is megfeleltek.

Nem hiába nem jól végeztem a logicit, secundát kaptam befőle, de mégé látszik rajtam, — minidig elté-

TÁRCSA.

Piros Pistótl

Áz égben.

Mit értek ti mindazon ölogkokoz, melyek az égben történnek? — Mit tudók ti a boldogságról? mely nyihók számtokra, ha ismeretök a helyet, hol az terem. Láttátok már Lotos virágot elözetvelet helyen, tava és harmatai öbzöpetet? — Láttátok már hürít fel Mahomed kedéleiben? — Láttátok nyamháti Diána kiserődelben? — Láttátok Vénus, Vestálitával? Vagy töltöttetek egy órást is Bacchus oslábti Bacchanszón? — Oh dehogaj! — Ha a Lotos virág legimnabom szirmát, — ha a Dianna szíjéjét képező nyoplakot, vagy magát a szép pásztor fél Endyosionba szerelmes Diánát, ha magát a szerelne istennőjét, vagy pápát, vagy Bacchus félmármos tőreltőtté láttátok is, vagy ezek által nyárláttott boldogságot élvezhetélt volna is, még akkor sem mondhatná, hogy voltál az égben.

Az égben csak a szerelne pár van, mely megváltatja a movinggölés és hozomány anyagi övdéleket gondolatól, — egy titkon váltott pillantás, egy kézzorsított, egy agvszónban leoptt pusziban találja hely idvét — az eget.

S az ég csak akkor éget. Ekor lobog fel az emberi heuyen az a mi égi. — Ekor ézi, hogy nagy az hatalom, mely a világot test részekben kivál a parányi lényt, az onbert is kiemel a végteltes szemből. — Ekor ézi a delej hatal-

mát, mely a földi anyagot az éggel öszekölti.

Miert is önkelt annyit Hafiz a szerelmről? — miert kellett Burnsnek pásztorból költővé váni? — Miert dalolt annyit Petruska Laurájának? vagy miert írta Petőfi megközelíthetlen szöszegé versét. „Itt a gyűrt, itt van, végre nyjannom”? — Tin azért, hogy megtanitsanak szeretni? — Oh nem! Ok maguk sen tanultak seukított, s éppen azért mondá „kileleketkört virítani kenytelere”; mert a nagyjeltek egy fizik mint a káoszok, hogy bizony Sárri, Zozukát, nem tanítja e szép históriája sonki; — mégis, — sokszor, ha a kishéres ott szeritja, a konyha ajtóban mégis az égben vannak.

Most azonban már hát azok jöjnek velém, a kik igazán az égben szerelnek lenni. Azt hiszem, hogy Charon ur tén it birja a révet haszonberbe, hanem aligha fog egy rézkészajeros öbblussal megelödelni. E szerézt igen helyesen eslekesik mondókai, a ki ezen Lustparthietra váltálkozik, ha egy pár nemesnő, még pedig a gioval járó papirus pénz rak a melléve — akoron mondani; — miniatn már benn vagyunk a pszichológiai stýben — fogja zseblőbe, mert oly helyre nyugod, hol a vézei Dalkör és Hölgydzifiter miködik együttelen, a zseblő, hogy a jót és nemeset feloldék.

Hát nem az égbé megyünk? — Ki mondja azt? Hisz per csak kiserél el, jól nyisd ki szem- és felleidet ha a kisugyalkált szerelmről hallod dalolni s talán olyan szerencsés vagy, hogy a láthatlan dehisz szöszegök egyik vége szövel, a másik egy anygal szövel van kötve, ezen keresztől szövel fogja fel a kedves, nek szölle, rövid és mégis végtelen távsírgonyót szereltek akkor? ugy-e akkor az égben vagy?

No csak ne pirálj el, mert utóbb egy jársz miat én, és a szerelne melegség, szerelmenél megörökölődés nialad és maradókidél. — Es végra is, dacára azon belső töltés, mely önként, még sen vagy képes elégni, hanem eloradott mint a hollandi hering, nagy szövel hálványom, nem törőlvén az éggel, a földön három másóra hízik, s még akkor is azt kívánja, hogy egy egész éjt, csárdis, kerügg, polka, négyes, kilöfésé vértájoztól végig támozdöl vele. — Oh ezek a nők! ezek a nők! — kik hivata valának, miket ha nem is magda az égbé; de legalább a paradisosba sugtani. — Ezek köztök számunkra a — p-p-purgatorium!

Isten, neki! hadi művelők, ha már úgy teszik nekik, — meglehet, hogy két cselekednek, mert ez a vézei nögyeltek lelelább arról tesz taubizonyozók, most is 40 forint, mint a helyből szöszegök közt. — Hídd el, mindannyiszor mikor látom, hogy e nemes lelki hölyök, mi hitvátsuk lezsekkelté a jótékonyágot? gyakorkölj, egy ölvad a szíven mintha vajból volna. — Es csakugyan ilyenkor trigyelen a vaj sor-sát. Azt albszólják, szép gyöngöt karcsó, megakörözök, minivállyal illatosítják, szép gömbölytves kiszabálják, a szerelmefförő zseblő kistit, s rá fogják hogy fának. — Aligha inéit nem ered a fájánk ölvöztes. — A polgári köer szívo, volt teremét átgedeni az éggel, s midén nek éret tisztázólvöl balkezikett parolára nyujtanák, hösösatit kell kéri, hogy az égieket állandón ott nem tarthatták. — Mi, és a minden tudós, szöszeg, szöszeg, a vidora mondá, hogy az éggel jó éjszákak; — mi pedig, mert tudjuk hogy ezt csak vásár-nappal reggel fogják olvanni, azt mondjuk jó reggelt!

vesztém a fonalat; — már most megint
hová jutottam?

A helyett hogy leírni egyet, —
például a női-dalfűzést egyet miké-
ző: ki? hogy? mit énekel? úgy ösze-
szekerem az egész estély sorrendjét,
hogy magam sem ismerem rá, pe-
hig azért írtam le szerkesztő ur szá-
mára: hogy az is bírjon ez estélyről
foglalommal, ki jelen sem volt.

Hát igen!

Dal a dalról ezimű, különben
gyönyörű dallamot **Krenedios Ma-
thild** k. a. **Bogányi Ilona** k. a. **Nell Emma** k. a. **Than Katalin**
k. a. mint sopran; **Sréder Iza-
bella** k. a. **Beck Anna** k. a. **Mül-
ler Anna** k. a. mint alt hanggal
bírók énekeltek, — segítségül voltak
és pedig jó: Bertalanffy Ignác
Kussera Ignác urak mint bas-
sisták.

Jött a tánc! — erről mit sem í-
rhatok, mert én azt tartom — **nemo
sultat obrius!** (valahogy a világ
ért le ne fordítsa valaki diáknál nem-
tudó hölgyeinknek!) azt látom hogy
mindenkégy nagyon szorgalmasan vi-
lógatta a szépet, mint az egymásra dík a
körtét, — hanem aztán úgy ösze-
keveredtek a 4-ik ügyes hatodik figu-
rájához, hogy lenne ócsém a pártisus
sem bírna volna őket szét választani,
— tökéletes vegytani keveredés volt.

A dalszélty egy jó gondolatodadt!
— mit gondolt szerkesztő ur, nem lenne
kívánatos, ha a hálókat ezek az esté-
lyek teljesen leszorítanák?

Még egyet! — hölgy-dalfűzérünk
nyg bele énekelte a földközi, azz
Champagner-tengeren úszó egy-két
kedélyes öreg ur szívébe a tavasz,
hogy a szó szoros értelmében
Scilla és Charibdis — — —
közé jutottak! * * *

A pesti életből.

Pest, január 18. 1871.

Mi történt?! Mit jelent ez zaj, e
lármá?

Mit ezleznak e roppant készülő-
désről?

Milyen fontos esemény alda elő
magát? A hívó csak fordultunk, mint-
egy valami magasabb czérről át-
latva, mondható rajongással készül-
nek. A fiatalág összeseregél, ha mikor
nem, de most egyestül, buzgólkodik, —
rendez; nem csak itten Pesten, hanem
Váczon épen úgy, mint a continens
akármely helyiségében, tisztelt Ter-
pischore istennő közvetítése által, tánc-
vizigalmakat. 6 mindezen törekvés, buz-
gólkodás oka: egy bizonyos Carnevá-
lis herczeg!

Ki daczára annak, hogy a
két legzivilizáltabb nemzet egymást
öldösi, mint minden évtlen, úgy most
is a tel középén megjelent. . . . bolon-
dozni, tréfát fűzni. Úgrál, táncol, még
cancantis, álarcba húz, bucsuzel, — egy
szóval: igaz bolond. A közmondás
nem rozál mondja; hogy egy bolond
szóval, ezret is csinál: mert Carnevá-
lis herczeg példáját az egész felvilágo-

sodott világot követi. A tudós ép úgy
mint a tudatlan, a képviselő ép úgy
mint a választás polgár, a szegény ép
úgy mint a gazdag, — elhiagya a ren-
des életmódját, és . . . bolondból lesz,
ad majorem Carnevalis gloriam!

Themis növendékei az idén is hó-
dalattaluk járultak a Carnevális her-
czeg elé. Az általuk rendezett jogász
hálon vagyunk, mely az idén is a
fashionabilis világ gyűlönpontja, és a sa-
son legegészségtelenebb táncvizigalma. Itt van-
nak hazánk legszebb rózsái; az alföld
gyönyörű teremtényei és a pesti tár-
sadalom Vénusai, a „vidék” naiv, leg-
gészségesebb és a magasabb körök
„emancipált” női, együtt vannak a
szobek a szépneműből, kik nélkül
a világ nem ér egy fagarast, kopár . .
sivatag.

Monumentális esemény a fiatal
leányainál a jogászból. Már egy negyed
évtel a táncvizigalom előtt készülők,
epedő szívével készülnek vissza azon
szép időre, azon holdok órákra, a mely-
lyek oly hamar elröpültek, a mi jog-
gászbólom. Alig bírja már megvárni,
számolja a perczeket és a garasokat,
a melyeket e czéla szépen megtakarít.
Míg végre megérkezik, . . . itt van
a jogászból, a hűn óhajtot.

A dísz, az elegancia, tömeg, a
gyönyörű esillárok, de még inkább a
gyönyörű szemek elváltaknak engem
is. Magam se tudom, hogy hol va-
gyok! Ah! azok a görög szemek, a mely-
lyek szívembe világítottak, azok engem
elvártottak, . . . csak most veszem észre,
hogy hol vagyok tulajdon képen.
Eszem vissza tér, de csak egy perczre,
mert már magam se tudom, hogy
hová tűnt. Csak egy pillantást kérek,
egyedül azt mond, igen vagy nem.
Oh földi angyal! engedél kezdet csó-
kolni, én túlbollog vagyok. És ő
megengedi, ő azt mondja: igen . . igen.
A másik perczben eltűnik, keresem, fel-
találom; azt sűgja: holnap ott meg-
jött. . . . Majd meglátjuk!

Mégis csak egy demokratia intéz-
mény az a táncvizigalom. Itt látjuk,
mint hódol a fiatal, előkelő dandy,
a szép lyánkáknak, hogyan hőköl neki,
jól lehet csak szegény varrónéjén. Hát
még az álarcos bálnát? Mondják
megnyíltan, nem érdemel-e? Terpisch-
ore asszonyosság, mint a demokratikus
elvek terjesztője, szobrot? Ki tudja,
még az is lehetséges, hogy e czéla
a lelkes tisztelő által táncvizigalom re-
ndeztetik. Semmi sem lehetetlen!

Azon nemzet fiait, kik szívükvé-
rét az emberség szabadságáért ontot-
ták, ma az elfajult porosz katonaság-
gal a haditánczot játják. Nem lenne-e
felebratni kötelességünk, a hős francia
nemzet scestültségét segíteni? Hacsak
néhány garassal, de csak segíteni. Ők
nem csak nemzetükért, hanem czyszer-
smind az egész emberséggért haroztak.
Gondolom, hogy megérdemlik.
De mindenesetre ajánljuk a váci táncz-

kedvelő, nemesért lekesztő ifjú ág
figyelmébe.

M. A. de D'Aprigny.

Don Spaventó indiskretioi.

(Tűnc)

Egy czifra történet.

(Vége)

Kedves olvasóm, kik nem tartoz-
tok a praktikusok osztályához, hallga-
ssatok meg, és okuljatok.

Történt az ünnepek folytán, hogy
a legtöbb család vendégeket hívott, s
az uralgó bulvélelmény szerint, az em-
ber nem mulathat jól, haesik zongora-
szót nem hall.

Elképzelhetik, kedves olvasóm,
minő megröszélt gonosztevő az ön
Don Spaventójuk, mert naponkint
nyolcz zongorát hall, — és még sem
mulat.

Igy volt tehát az, hogy a fennit
nagy, kir. udv. szállító ur termelői
is minden zongorát, természetesen
„moyevant un bon prix convenu”
elvittek, s hom csak a kisasszony arany-
szótt 1,200 frtos zongorája maradt.

De egy külföldi ur, ki a Panno-
nia-zsállodában lakik, szintén kedvet
kapott zongoraszt hallani, s elment
egy zongora-terembe, innen egy ki-
köleszendő

Azokban, bármely díjat ígért le-
gyen is, a tulajdonos nem tudott adni,
mert mind el volt kölcsönözve, — ha-
nem utasította az indiskretion hűsö-
jét képező hölgy jogok és törvényes
bírtokosához, magyaráz mondvá, fér-
jéhez utalta.

Azokban, — sic fiat tulercnt, —
a zongoraférfasur ur nem volt Pes-
ten, — s mister Makinól a prakti-
kus háziaszszonyal beszélt, ki őt é-
ggy vezette pazarul, az helyesebben
tűllhamozva butorzott lakrészein, hogy
egy kézzelfoghatólag bezabonyítsa,
hiszterint egyetlen zongora simes honn.

Azaz, oh pardon! — volt egy
gyönyörű broncozot, rózsá- és pali-
sander-fival kirakott, — de ez a kis-
asszony tulajdonja.

Az angol zenedühöz volt, —
bármely árú ígért e zongoráért, — mi
a praktikus asszony fejébe nem kis
szegret ütött.

Végre is elhatározta magában,
hogy ugyan a lánya művészczt, ze-
néjét hallani nagy öröm. de elvégre
is még nagyobb, ha a szem a pénz-
ben gyönyörködhetik.

A „Dámon Gold” csesbitotta az
asszonyt, ki 10 frt napidíjért a zong-
orát kikölcsönözte, úgy feltéltel,
hogy az oda- és visszaszállítást ő
cszoklandi.

Az angol unglongva távozott, s
kevési idő multán a zongoraszállító
nagy nyögve követtek nyomodokat.

Azokban felvére a Pannonia-zsá-
lloda első emeletére, az első hór-
deszostól, a zongora leessett, belül sze-
re-ment, ezenkívül még egy márvány-
lépcsőt is összezúzott.

A zongoragyáros hazajött, s nagy örömmel tapasztalta neje praktikus gondolatának hármas következményét.

Elsőször a márványlépcsőt kell megcsináltatni, aztán a zongorát, és végre meg az angol sem fizeti a nagyonkénti tíz forintot, mert a zongorát nem használta.

S ebből a tanúság, praktikus olvasóim?

„Blünder Eifer schadet viel.“
r. l.

Egyleti mozgalmak.

Casino egyetünk f. hó 18-én költöztött át a Sípósefalú házába. — igen esz nos helyiség, — mit még jobban emel a biztomány által vásárolt többi tárgyes berendezése, — a fötérren azonban keskeny, mi ométt ered, mert a tulajdonos ír közönséges bérlézhizterve építette.

Polgári körünk f. hó 15-én tartott választmányi ülésében pénztárnokul Szalay Endrét, jegyző s könyvtárnokul Eliássy Ferencz urat választattak meg.

A kön vtár csak bizonyos napokon lenne nyitva, azonban reméljük, hogy oly intézkedés lesz behozva, miszerint naponként bizonyos esti órákban a könyvtárhassználat szabad lesz. — Figyelmeztetünk azonban mindenkit, miszerint egyes könyvtárok csak 15 napig tarthatók vissza, — ezen határidőn túl minden napra 2 kr. késedelmi pénzbírság fizetendő.

A vázei iparosegylet f. hó 15-én megtartott közgyűlésén elnökül Gyökös Daniel, alelnökül Gáll Lajos választottak meg, az egylet ez évi kimutatása szerint **775 ft 38 kr.** kész pénz felett rendelkezik.

A lögyelet kerjében kivigott vén fák vétel árából **103 ft** vet be árverés útján; — háta választmány min dolgozik? smikor lesz közgyűlés?

Nögyelet és dalkör; — dalkör és nögyelet; et ezen valólan testvér két egyelet legutóljára azért hoznak fel: hogy egy nyomban, és léghet alatt mondassunk el mindent és ne confundáló a lóházi árverés sem, pedig beh szeretünk volna ott lenni és árverezni egy kit fiteni valóra, — ezen testvér-egylet 14-én tartott estélye felségesen sikerült, —

adná az ég, hogy leszorítaná háljainkat, ezen fényezésre igen, de közfőra semmit sem hozó bálokat legalább addig, míg kedves hölgyeink az egyszerű ötlybeni megjelenésésmeg nem szokják.

Helyi hírek.

Drágy Sándor emlék-bizottsága megalakult: elnök Muzslay Bertalan, jegyző Réty Ignác, pénztárnok Pitterer Alajos urak, a bizottság maga 30 tagból áll; működését már megkezdette.

Vázei nyomdánk, mely részvény-társulat által alakított, valóban díszesret érdemel, — nem is említve azt, hogy a leucobu technikai ügyességgel járó műveket képes előállítani, — pontos igazgatósága, ügyes factora, szakemberekből álló személtete képessé teszi a fővárosban megjelenő és két helybeli lap pontos kiállítására; különösen kötelesek vagyunk köszönetünket nyilvánosan megtenni azon szíveségükért, hogy pontos szedés és correctura végett szerkesztőségünk személyzetét a léleklő letükrevisstől megmentik, — ugy. hogy szinte öröm a nevész.

Egy Farkas, de nem a vázei, 12 frtot gyűjtött a francia foglyoknak, — az a különös, hogy ezen jötelemégyért nem a farkast, hanem melyen tisztelt kedves barátunk **Schwov Miklós** urat kell elneveznünk, ugyancs útjában, Gód puszta felé lött egy farkast, — 6 pedig mint kedélyes nem vázei farkast, — 6 pedig mint kedélyes és vidor vadász, addig mutogatta puzerit, ötöt meglátogató kíváncsi publicumának ezen szörnyeteget, míg 12 frt, mondott tízcentét forintot összemutogott, ekkor aztán az utóré ákard bekalálte a szegény francia foglyoknak.

Mi is láttunk farkast, hanem nem láné nek olyanféle farkast, mint Schwov ur? **szegény franczák!** nem lehetők ezek javára vadászni, azaz akarom mondani **balozni!**

Azt tudtuk és vártuk hogy eljárásgúnknk semmi szén alatt sem fogja megtenni a mit mi kérünk, ha mindjárt ezzel az egész várost Eldorádóvá változtatlaná is, mire csak azért sem, mert egy oly közböly mondog, mely még majd fejére uhdet, és így bizony egy filtrre száz, — drágadóst mertünk volna felteni, hogy a jégztítását a városház előtti kövezeten elmarad, hanem hogy e helyen mire csak azért is, hogy ne legyen igazunk, a jéghegyeket meglaggyva ugyan, de befurcsaporozzák, vagy behammazzák; — gondoltuk (?) hová teszik azt a sok mekké hamut? ömön fejükre tartogattják? — No de szegített a minálj résendől jó isten, elolvadt, és így legjobb, ha mindent róvá bizzunk!

*) kérem szépen, na dolozták ki, hogy minden ember körézésa meg csajgój talpat az elcseszás ellen. Sz. e. d.

„**Piros Pista Vácson**” cím alatt a Theiss-Farster file sajtópenből volt hamorszk 150 fizete megjelent. — **Kajlato Spitzer Miksa** könyverkeskedésében, **Apa 20 kr.** — Postán bérmertve 25 kr.

Békküldetés. A helybeli „Féher hajó” vendéglő, Pinter Báldt ur legközelebb egy táncvizigalnat hirdettet; melynek tiszta jövedelmét — hileteleg azon eszméblől kiindulva, — hogy a czél szentesíti az esközöt* — fele részben a vázei körhöz, — fele részben pedig a vázei nögyelet javára ajánlá.

Nem tudom, mit mond elhöz a hárhöz gondolksága, de nögyelet részéről kinyithatokatlan háborukodalm, hogy ezen hirdettet jövedelmét el nem fogadják. Mert először: a tisztelt vendéglős ur ezt senkinek be nem jelentette. Másodszor, ha jelentette volna is, nem el fogadták, mert a nögyelet épni nem óhajl illyenem intézményekkel bármí solidaritásban is lépni.

Atalajban pedig felkértek az illeti ur, miszerint sziveskedjék a nögyelet nevével közönségét nem szaporítani. Mert meglehet gyözdöve, hogy annak egyetlen tagja sem fogja a jöteley czél iránti tekintetből olyan hordiani krajczaját, hanem hogy mulasson.

A választmány megbizásból **Imrey István,** egyélti tákar.

Békküldetés. Strössner György, csillag vendéglős ur tisztelettel felkérteik legyen szives magyar étlapot tartani, igen különösen veszi ki magát egy oly túmór magyar-városban német étthallal kínözni vendégeit.

Több közhírtokos és vázei polgár.

Közzegadászat.

Tisztelt szerkesztő ur!
Teljesen osztván lapjaink 2-ik számáha közölt szerzet, ezennel tudatom, hogy f. é. év janár 15-én 800 forint alól roszbízámat Vázra szállítva ugyancs Vácson helyben poszosni mérejt 3 frt 50 kral adtam el.

Temesk 1871. évi janár 17-én.

Tisztelettel
Huszar László.

A bécsi bürze távirata jan. 22-én.

Arany	—	5.86
Észlet	—	121.85
Nemzeti kölcsön	—	67. —
1860-ik államkölcsön	—	95. —
5% metallikus	—	5.95
Bankrészevények	—	741. —
Lond. —	—	124.10
Hirelntéz. részv.	—	260. —

Felölt szerkesztő: FILLÁSY GYULA.

HIRDETÉSEK.

Árverési hirdetmény.

A vázei m. kir. fegyintézet igazgatósága részére Grassitz Péter alperesstől legelőlt 30 db asztalos gyűlö pad, és alotta tartozó mindennemű eszközök nyilvános árverés útján a m. kir. vázei fegyintézetben f. 1871. évi janár 26-ik nap e. n. ó. 10. óráján azonnali készpénz fizetés mellett a legtebbit ígérőknek eladattak:
Vácson 1871. Janár 2-án.

Kialdótulajdonos: Eliássy Gyula.

Hirdetés.

Az uradalmi bormérsi jog Rátóthon f. 1870-évi évi aprilis 1-szejólt szamitandó három ére f. évi janár hó 30-án délelőtti 10. órákor árverés útján bérbé adatik, bánat pénz 50 f. o. é.

Uradalmi igazgatóság.

Vác, 1871. Nyomtatott a siketn. i. pirint. gyosszajtóán.